

ФАУСТЪ.

Ела, дълбока нощ е вече прѣвалила.

МАРГАРИТА.

Азъ мойта майка съмъ убила...
Удавихъ азъ дѣтето свое.
Не бѣ ли мое то и твое?
И твое! — Ти си! какъ да вѣрвамъ, какъ!
Ржка си дай! — Не е насънѣ пакъ!
Ржка си мила! — Ахъ, защо е мокра тя?
Измий я! Туй е отъ кръвта...
Азъ зная вече...
Ахъ, Боже, що сторѣ?
Скрий тоя мечъ!
О, моля ти се, скрий го, скрий!

ФАУСТЪ.

Каквото мина, мина!
Недѣй ме мжи съ него, ще загина.

МАРГАРИТА.

Не, ти не бива да умрешъ;
Ще трѣбва да ни погребѣнъ.
За гробовѣтъ ни се погрижи,
Кой до кого ще да лежи:
Сложете мама най-напрѣдъ,
До нея брата ми наредъ
А мене гробъ ми изкопай,
Тѣй малко по-накрай.
Дѣтето ми отдѣсно на гърди...
Тѣй всички ти ни нареди.
А другъ при менъ не ще почива.
Тѣло ми околъ тебъ да се обвива —
Това бѣ нѣвга хубавъ, сладкъ блѣнъ...
Но нѣма вече тазъ отрада,
Сега съмъ ти досада,
И, струва ми се, че отритвашъ менъ...
И все пакъ, ти си, нѣжний друже мой.